

ת"פ 41989/03/13 - מדינת ישראל נגד איליה רזניקובסקי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 41989-03-13 מדינת ישראל נ' רזניקובסקי

בפני
בעניין: כבוד הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איליה רזניקובסקי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

ב,כ הנאשם עו"ד ילנה דובין

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירות של חבלה במזיד ברכב ובהפרעה לשוטר.

בתאריך 1/1/13 בשעת לילה, התקרב הנאשם לניידת משטרה אשר חנתה בסמוך לתחנת המשטרה ברחובות ואשר ישבו בה אותה עת שוטרים. הנאשם היה נתון אותה עת להשפעת משקאות שמכרים והטיח בחלון הסמוך למושב הנהג של הניידת בקבוק משקה וכתוצאה מכך נשבר החלון.

הנאשם החל להימלט מהמקום בעוד השוטרים דולקים אחריו וצועקים לעברו כי יעצור, אך הוא המשיך במנוסתו עד אשר נעצר על ידי השוטרים.

התביעה ציינה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו והם הגנה על קניינו של הציבור והגנה על השוטרים ועל יכולתם לבצע את עבודתם נאמנה.

לטעמה של התביעה מידת פגיעתו של הנאשם בערכים מוגנים אלה היא בינונית, שכן הנאשם פגע בניידת המשטרה ללא כל סיבה והביא לנזק ממשי. במעשיו אלה הדגים כי לא רק שאינו מכבד את קניינו של הזולת, אלא שאינו ירא את החוק. התביעה רואה משנה חומרה בכך שאותה עת ישבו בניידת שוטרים ובמעשיו סיכן

אותם הנאשם. משנה חומרה רואה התביעה בכך שלאחר הדברים האלה, אף נמלט הנאשם מהמקום ולא שעה לקריאותיהם של השוטרים.

ועוד ציינה התביעה כי אותה עת היה הנאשם בגילופין.

מתחם הענישה הראוי למעשיו של הנאשם לטעמה של התביעה, נע ממאסר על תנאי ושל"צ ועד למספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד קנס ופיצוי משמעותיים.

התביעה ערה להמלצות שירות המבחן לסיום ההליך ללא הרשעה, אך לטעמה אין מקרה זה מתאים לעשות כן, לאור המבחנים החוזרים והנשנים בפסיקתו של בית המשפט העליון ותוך שציינה כי שירות המבחן לא הביא את המבחנים האלה בכלל שיקוליו, אלא הסתמך על שיקוליו של הנאשם בלבד.

במיוחד הדגישה התביעה כי המלצות שירות המבחן אינן ועלות בקנה אחד עם המבחן עליו חוזר בית המשפט העליון שוב ושוב ולפיו יש להוכיח נזק קונקרטי ועכשווי באשר לעתידו של הנאשם.

סוף דבר, עתרה התביעה להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה, לצד קנס, פיצוי וצו מבחן.

ב"כ הנאשם עתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולסיים את ההליך בלא הרשעתו של הנאשם. היא הדגישה כי מדובר בנאשם צעיר בן 22 ללא עבר פלילי. ועוד ציינה כי בעת ביצוע העבירות היה הנאשם כבן 20 ובמצוקה נפשית בה היה שרוי אותה עת, כמפורט בתסקיר המבחן ובין היתר בשל שהיה מכור לאלכוהול ועל כן גם לא הבין את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם. לאחר מכן, למד הנאשם את לקחו וכן הבין את חומרת מעשיו ועשה צעדים לשיקומו ולניהול חיים נורמטיביים. הוא פנה באופן עצמאי לעמותה המטפלת בהתמכרות לאלכוהול ולאחר מספר פגישות נמסר לו כי אינו סובל מבעיה כלשהי, כעולה ממסמכים שהוצגו לבית המשפט על ידי ב"כ הנאשם. יחד עם זאת, לדברי ב"כ הנאשם עדיין זקוק הנאשם למסגרת תומכת וטיפולית.

עוד הדגישה ב"כ הנאשם כי הנאשם פועל על מנת לסיים קורס הייטק ומתנהל באופן יציב מבחינה תעסוקתית, ואף טיעונים אלה נתמכו במסמכים שהוגשו על ידיה לבית המשפט, לרבות המלצה של מעסיקו הנוכחי של הנאשם.

ב"כ הנאשם תמכה טיעוניה בפסיקה ועתרה כאמור לאמץ את המלצות שירות המבחן במלואן.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה כי הוא בן 22, רווק, מתגורר עם הוריו ועובד כמחסנאי בחברה המייצרת מוצרים לתעשייה. הוא השתלב בלימודים בקורס תכנות, אולם לא סיים אותם.

הנאשם תאר כי תקופה ממושכת טרם מעשיו אלה, צרך אלכוהול בתדירות גבוהה ונעדר מסגרות לרבות

מסגרת תעסוקתית. אותה עת צבר תחושת תסכול מתמשכת ועמדות שליליות כלפי גורמי סמוכת ופעל באופן אימפולסיבי מבלי ששקל את השלכות התנהגותו. הוא ציין כי סבר שהניידת ריקה ושלל כל כוונה לפגוע בשוטרים.

הנאשם קיבל אחריות על התנהגותו ומסר כי כיום הינו מודע יותר להשפעות האלכוהול על התנהגותו. לדבריו, בשנה האחרונה הפחית באופן משמעותי את תדירות צריכת האלכוהול, אך עם זאת, אישר כי נהג תחת השפעת אלכוהול ובשל כך מתנהל נגדו הליך בבימ"ש לתעבורה.

בעקבות הפרשה דנן פנה הנאשם לעמותת "אפשר" ולאחר שתי פגישות נמסר לו לדבריו, כי אינו סובל מבעיית שתיה. מהמכתב שהציג מעמותה זו בפני שירות המבחן עלה כי הוא הגיע לפגישת אבחון, אך לא נמסרה כל הערכה לגביו.

הנאשם הביע בפני שירות המבחן את קשייו ומצוקותיו וכן נכונות להשתלב בטיפול. כן הביע את החשיבות שהוא מייחס לסיום ההליך ללא הרשעה בעיקר בהיבט התעסוקתי, אולם לא הציג השלכות קונקרטיות לכך.

בסיכומם של דברים, סבור שירות המבחן כי קיים סיכון מסוים להישנות עבירות, כאשר שילובו של הנאשם בטיפול יוביל להפחתתו.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם צעיר בעל דימוי עצמי נמוך המצוי בראשית חייו הבוגרים שאינו מאופיין בדפוסים עברייניים מושרשים ובעל שאיפות לקיים אורח חיים נורמטיבי. לאור החשיבות בצורך לחזק כוחותיו כגורם שיגביר סיכויי שיקומו ונכונותו להשתלב בטיפול אשר להערכת שירות המבחן יפחית את הסיכון, ממליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את ביטול ההרשעה בכפוף להטלת של"צ וצו מבחן.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך לאחרונה נקבע בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשם אמנם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, יש חשש לפגיעה בדימויו העצמי, ודרכים רבות פתוחות לפניו והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפני בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח הנאשם כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידו ועל כן, על המבחן השני אין הוא עונה.

גם על המבחן הראשון אין הנאשם עונה.

בעודו תחת השפעת משקאות משכרים, ניגש הנאשם לניידת משטרה וללא כל טעם וסיבה היכה באמצעות בקבוק כך שגרם לה נזק, בשל שגרם לשבירת שמשת החלון שלה. ברכב ישבו אותה עת שוטרים ואכן במזל לא נגרם להם נזק משברי החלון. לאחר מעשיו אלה, המשיך הנאשם והראה בהתנהגותו כי מורא החוק וגורמי אכיפת החוק אינו עליו שכן סרב לשעות להוראות השוטרים.

במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים מוגנים של הגנה על שלומם וכבודם של אנשי החוק ובצורך להגן עליהם מפני אלימות כמו גם בצורך לאפשר להם למלא את עבודתם הקשה שלא אחת היא כפויית הטובה.

על בתי המשפט לתרום תרומתם למיגור תופעה זו של פגיעה בגורמי אכיפת החוק.

ועוד יצויין לענין זה, כי הגם שאני ערה להמלצות שירות המבחן בענין זה, הרי ששירות המבחן אמון על שיקולי הנאשם בלבד ואילו בית המשפט אמון על מכלול השיקולים לרבות האינטרסים הציבוריים ובבואו לשקול את שאלת ביטול ההרשעה, ישקול מכלול שיקולים אלה ואכן יתן משקל להמלצות שירות המבחן, אך כשיקול אחד בתוך מכלול השיקולים ולא כשיקול בלעדי.

ראה לענין זה: רע"פ 3058/07 פז נ. מ"י; ע"פ 405/06 מ"י נ. חליחל.

העולה מכל המקובץ הוא כי המקרה דנן אינו בא בגדרם של המקרים החריגים בהם יש לבטל את הרשעתו של הנאשם והיא תיוותר על כנה.

ובאשר לעונש שיש להטיל על הנאשם.

שקלתי לקולא את הודאתו של הנאשם ונטילת האחריות, כמו גם את גילו הצעיר ואת עברו הנקי. עוד שקלתי את מאמציו של הנאשם לנהל אורח חיים נורמטיבי, לרבות תעסוקה יציבה.

לאחר שיקול כלל השיקולים אני גוזרת על הנאשם -

ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי נגד הרכוש או עבירה כלשהי המופנית כלפי שוטרים.

קנס בסכום של 750 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשלושה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/8/15 והבאים אחריו בכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ה, 22 יוני 2015, במעמד הצדדים.